

Arrest

nr. 236 117 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020, om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld op 28 september 2017 en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag

ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 28 september 2017 ook betekend.

1.2. Op 24 mei 2018 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 25 mei 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 15 september 2018 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag betekend.

1.4. Op 16 april 2019 besliste de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd hem dezelfde dag in de gevangenis ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker werd op 20 februari 2020 wederom aangetroffen in het Rijk en de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 20 februari 2020 ter kennis gebracht.

1.6. Op 15 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker ook op 15 mei 2020 ter kennis werd gebracht, vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt op dat het beroep laattijdig werd ingesteld en dus onontvankelijk is.

2.2. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan de verzoekende partij op 28 september 2017, op 25 mei 2018, op 15 september 2018, op 16 april 2019 en op 20 februari 2020 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een herhaalde verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve, gelet op artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De bestreden beslissing werd verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 mei 2020. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij kon in casu bijgevolg tot en met 20 mei 2020 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 25 mei 2020 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat, gelet op artikel 1, derde lid van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken de beroepstermijn in voorliggende zaak vijftien dagen is. Voormelde bepaling luidt immers als volgt:

“De beroepstermijn die bepaald is in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° en 3°, tweede zin van de wet van 15 december 1980 houdende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die vervalt in de in het eerste lid bepaalde periode wordt vastgesteld op 15 dagen.”

De in casu van toepassing zijnde beroepstermijn is evenwel niet bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° en 3°, tweede zin van de Vreemdelingenwet, doch in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is daarenboven ook geen vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing *“bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”* en het beroep is ook niet gericht *“tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid.”*

De verzoekende partij toont ook niet aan dat het laattijdig indienen van haar beroep te wijten is aan overmacht.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK